Το αφήγημα περί ανυπαρξίας φύλων και ο μανδύας περί ισότητας δικαιωμάτων (Κωνσταντίνος Γρίβας, καθηγητής Γεωπολιτικής και Σύγχρονων Στρατιωτικών Τεχνολογιών)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 29 Ιανουαρίου, 2024

Η συζήτηση που γίνεται σήμερα για το θέμα του **γάμου ατόμων του ιδίου φύλου** τείνει να αγνοεί το ευρύτερο πλαίσιο, μέσα στο οποίο διεξάγεται αυτή η συζήτηση. Και το ευρύτερο πλαίσιο είναι **η υπαρξιακή κρίση που αντιμετωπίζει σήμερα ο Δυτικός Πολιτισμός, ο οποίος φαίνεται πως έχει κηρύξει έναν ανελέητο πόλεμο σε πάσης μορφής συλλογικές ταυτότητες, προωθώντας ως απόλυτα κυρίαρχο και ανεξέλεγκτο πολιτικό υποκείμενο το "απέραντο" άτομο. Δηλαδή, το άτομο που δεν αντιμετωπίζει κανενός είδους περιορισμούς, ούτε καν από την ίδια τη φύση και που δια των επιλογών του μπορεί να ορίζει τα πάντα, ακόμη και το φύλο του!**

Ας ξεκινήσουμε εξετάζοντας αν ο γάμος είναι απαραίτητος σε ζευγάρια ανθρώπων του ιδίου φύλου ώστε να έχουν τα ίδια δικαιώματα με τα ζευγάρια ανθρώπων διαφορετικού φύλου. Όπως έχουν υποστηρίξει πολλοί επιστήμονες, αρμοδιότεροι του γράφοντος, η απάντηση είναι όχι. Πολλά ετερόφυλα ζευγάρια σήμερα (ο γράφων έχει τρία στον οικογενειακό και φιλικό του περίγυρο) έχουν επιλέξει να κάνουν σύμφωνο συμβίωσης και όχι γάμο. Τα ζευγάρια αυτά κανένα πρόβλημα δεν φαίνεται να έχουν με τα παιδιά τους και τα δικαιώματα των συζύγων, σε περίπτωση απώλειας του ενός ή του άλλου, όπως επιμένει ο επικοινωνιακός μηχανισμός προώθησης του γάμου ατόμων διαφορετικού φύλου. Και εν πάση περιπτώσει, αν υπάρχουν προβλήματα, αυτά θα μπορούσαν να επιλυθούν με επιπρόσθετες νομικές ρυθμίσεις.

Η στοχοθέτηση, λοιπόν, δεν είναι η ισότητα στην κοινωνία και έναντι του νόμου ζευγαριών του ιδίου και του άλλου φύλου, αλλά **η εξυπηρέτηση ενός ευρύτερου αφηγήματος. Αυτό είναι η άρνηση των βιολογικών διαφορών μεταξύ των φύλων και των ρόλων τους στην οικογένεια, ως πατέρας και μητέρα.** Αυτό φαίνεται και από δηλώσεις (επωνύμων και μη) του τύπου ότι **οι γυναίκες δεν είναι γυναίκες αλλά γενικά άνθρωποι με μήτρα.**

Επίσης έχουμε την εκδήλωση της επιθυμίας ανδρών να θηλάσουν τα παιδιά τους ή ακόμη και να τα κυοφορήσουν και μια σειρά από άλλα. Η τάση αποτυπώνεται σε σχετικές φωτογραφίες που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο, απεικονίζοντας δύο άντρες όπως ένα παραδοσιακό ζευγάρι στο μαιευτήριο, με τον έναν να είναι ξαπλωμένος, ωσάν μόλις να έχει γεννήσει και να σφίγγει στο γυμνό του στήθος το μωρό, ενώ ο περήφανος πατέρας να χαμογελάει καθισμένος στο πλάι του κρεβατιού.

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι αυτά δεν είναι γραφικότητες κάποιων περιθωριακών. Είναι οι πιο επιφανειακές εκδηλώσεις μιας ευρύτερης αντίληψης –τείνει να γίνει κυρίαρχη σε συγκεκριμένους ακαδημαϊκούς και πολιτικούς κύκλους και στην Ελλάδα– σύμφωνα με την οποία το φύλο είναι ρόλος κι όχι βιολογική πραγματικότητα, ότι είναι θέμα επιλογής και μάλιστα όχι μόνιμης. Σύμφωνα με την ίδια αντίληψη, δεν υπάρχουν δύο φύλα, έστω και ως διαρκώς εναλλάξιμη επιλογή, αλλά πολλά, ο αριθμός των οποίων συνεχώς αυξάνεται, με αποτέλεσμα, εν τέλει, η ίδια η έννοια του φύλου να καθίσταται εκτός νοήματος.

Το φύλο μετατρέπεται σε κομμάτι της καθημερινής γκαρνταρόμπας την οποία αλλάζουμε ανάλογα με τη διάθεση μας. Άρα, **παύουμε να θεωρούμε ότι υπάρχει φύση, καθώς και βιολογικοί περιορισμοί μεταξύ ανδρών και γυναικών** . Για την ακρίβεια προωθείται η άποψη ότι στην ουσία δεν υπάρχουν άνδρες και γυναίκες παρά μόνον άτομα τα οποία διαρκώς και μη δεσμευτικά μπορούν να επιλέγουν άπειρους συνδυασμούς φύλων και να τους αλλάζουν όπως αλλάζουν τα ρούχα τους. Συνακόλουθα, στο πλαίσιο αυτής της λογικής και οι άνδρες μπορούν να γίνουν μητέρες και να θηλάσουν κλπ. Αυτό ήλθε ως αποτέλεσμα μιας πολύχρονης, πολυεπίπεδης, επίμονης και συστηματικής προσπάθειας που έφθασε να επηρεάσει ακόμη και τη **μόδα με τα ρούχα "ρευστού φύλου"**. Όμως, ήταν **στις ακαδημαϊκές αίθουσες που οργανώθηκε αυτή η ολοκληρωτική επίθεση ενάντια στη φύση**.

Οντολογία του ανθρώπου

Για παράδειγμα, η διάσημη μετα-στρουκτουραλίστρια φιλόσοφος καθηγήτρια του Μπέρκλεϊ, Judith Butler, η επιρροή της οποίας είναι τεράστια και στην Ελλάδα, υποστηρίζει ότι το φύλο «*είναι πράττειν*» και διαμορφώνεται από πολιτισμικές επιταγές και όχι από τη φύση. **Πανεπιστημιακοί δάσκαλοι δε, στις ΗΠΑ και αλλού, που εξέφρασαν την άποψη ότι υπάρχουν βιολογικές διαφορές μεταξύ των φύλων, ή ακόμη ότι απλώς υπάρχουν βιολογικά φύλα, αντιμετώπισαν ακαδημαϊκή απομόνωση, χλεύη, απολύσεις, διώξεις, καθώς και ηθική ή και σωματική βία**. Γι' αυτόν τον μεταμοντέρνο ταλιμπανισμό, έχει επικρατήσει να λέγεται ότι ευθύνεται **η κουλτούρα Woke**, η οποία όμως είναι μάλλον σύμπτωμα παρά αίτιο μιας πολύ **βαθύτερης και ευρύτερης παθογένειας του Δυτικού Πολιτισμού**. Αυτό όμως είναι μια άλλη ιστορία.

Το γεγονός παραμένει ότι ο γάμος ομόφυλων ζευγαριών αποτελεί μέρος ενός ευρύτερου αφηγήματος και το αφήγημα αυτό δεν είναι η ισότητα ομόφυλων και ετερόφυλων ζευγαριών, αλλά **η άρνηση των φύλων. Όμως, το φύλο είναι ένα στοιχείο που διαμορφώνει αυτήν ταύτη την έννοια του ανθρώπου. Άρα, προκύπτει ένα βαρύ πλήγμα στην ίδια την οντολογία του ανθρώπου. Στο πώς δηλαδή ορίζουμε τον άνθρωπο. Κατά τα φαινόμενα, η κυρίαρχη αντίληψη στη Δύση είναι ότι δεν ορίζεται. Άνθρωπος τείνει πλέον να θεωρείται το "γυμνό" άτομο, χωρίς βιολογική ή άλλη υπόσταση και περιορισμούς, είτε από τη φύση είτε από συλλογικές ταυτότητες.**

Η ρευστότητα του φύλου και περισσότερο η άρνηση του βιολογικού φύλου, δημιουργεί και μια ασάφεια για το τι είναι ο άνθρωπος και εν τέλει καταλήγει σε μια **άτυπη άρνηση της ίδιας της έννοιας του ανθρώπου**. Από εδώ, είναι πολύ κοντά το βήμα στις απόψεις άλλων ακαδημαϊκών κύκλων και ακτιβιστικών ομάδων, που **αρνούνται την ιδιαιτερότητα των ανθρώπων έναντι των άλλων έμβιων όντων και ζητούν την εξάλειψη του ανθρώπινου είδους, γιατί καταπιέζει την υπόλοιπη βιόσφαιρα**.

Αυτοεξάλειψη του ανθρώπου

Όπως ο γράφων έχει υποστηρίξει και σε άλλα του κείμενα, ίσως η πιο χαρακτηριστική, αλλά όχι μοναδική εκπρόσωπος του κινήματος που καλεί στην **αυτοεξάλειψη του Ανθρώπου, έτσι ώστε να «*μην καταστρέφει τη φύση*»**, είναι η Καθηγήτρια Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο Anglia Ruskin του Cambridge, Patricia MacCormack. Στο διαβόητο Ahuman Manifesto της επιχειρηματολογεί για την ανάγκη να τελειώσει η "ανθρωπόκαινος" εποχή (anthropocene) δια του

εθελούσιου θανάτου του ανθρώπινου γένους μέσω παύσης της αναπαραγωγής.

Έχει ενδιαφέρον ο όρος που χρησιμοποιεί η MacCormack για να περιγράψει το θεμελιώδες αρνητικό στοιχείο του ανθρώπινου πολιτισμού, το οποίο αναφέρει ως "ανθρωπο-φαλλο-λογικοκεντρική" κουλτούρα (anthropophallologocentric culture). Δηλαδή, ο "φαλλοκεντρισμός", μαζί με τη λογική, αποτελούν ενιαίο κομμάτι της ίδιας της έννοιας του ανθρώπου. Άρα, η εξάλειψη της "αρσενικότητας" (masculinity) πάνω στην οποία εδράζεται ο "φαλλοκεντρισμός" είναι απαραίτητη. Και η εξάλειψη της έννοιας του φύλου είναι αναγκαία για να εξαλειφθεί η "αρσενικότητα" και εν συνεχεία ο επικίνδυνος για τη φύση ανθρωποκεντρισμός, δια της συλλογικής αυτοκτονίας του ανθρώπινου γένους.

Η **αποδόμηση της ίδιας της έννοιας του ανθρώπου** δεν σταματά εδώ. Το επόμενο βήμα είναι οι αντιλήψεις περί των **δικαιωμάτων του "νοήμονος λογισμικού"**, οι οποίες κάθε άλλο παρά περιθωριακές είναι. Για παράδειγμα, ένα από τα πιο ευπώλητα βιβλία για θέματα επιστήμης των τελευταίων ετών, το "LIFE 3.0" του Max Tegmark, επιχειρηματολογεί υπέρ των δικαιωμάτων της τεχνητής νοημοσύνης και υποστηρίζει ότι το να αντιμετωπίζεις ένα λογισμικό σαν "σκλάβο", είναι ρατσιστικό, μιας και δεν μπορούν να μπουν όρια μεταξύ της ζωής που βασίζεται στον άνθρακα (δηλαδή της δικής μας) και αυτής που βασίζεται στο πυρίτιο (δηλαδή των υπολογιστών). Επίσης, ο Yuval Noah Harari, στο best seller του "Homo Deus" υποστηρίζει, ούτε λίγο ούτε πολύ ότι: «*Οι οργανισμοί είναι αλγόριθμοι. Κάθε ζώο –συμπεριλαμβανομένου και του χόμο σάπιενς– είναι μια συναρμογή οργανικών αλγορίθμων*».

Αυτά λοιπόν είναι τα ακρότατα (μέχρι στιγμής...) όρια των συνεπειών της άρνησης της ίδιας της έννοιας του ανθρώπου, η οποία προέκυψε από την άρνηση των στοιχείων που συνθέτουν τον άνθρωπο. Και ένα από τα στοιχεία αυτά είναι η βιολογία. Και κομμάτι της βιολογίας είναι το φύλο. Και το ευρύτερο αφήγημα, μέσα στο οποίο εντάσσεται σήμερα η συζήτηση του γάμου ατόμων του ιδίου φύλου, είναι ότι οι ρόλοι πατέρα και μητέρας, ή ακόμη και οι βιολογικές τους λειτουργίες, είναι επιλέξιμοι. Άρα, προωθείται εμμέσως πλην σαφώς η άρνηση των φύλων. Άρα, η ισότητα δικαιωμάτων που προβάλλεται δεν είναι παρά το βελούδο που κρύβει μέσα του το σιδηρόπλεκτο γάντι της άρνησης των βιολογικών λειτουργιών του κάθε φύλου. Αυτό θα προκαλέσει ισχυρό πλήγμα στην ίδια την έννοια του ανθρώπου, ανοίγοντας τον ασκό του Αιόλου στις δεκαετίες που έρχονται.

(Πηγή: slpress.gr)